

## ЖІНКА У ЗОНІ

Інна була в його очах занадто жінкою. Беззахисною. Упокореною. Чарівно-теплою... Для поверхового ока видима була в ній зверхність і незалежна впевненість у собі; проте Олесь із незрозумілим для самого себе сумом давно зрозумів, що це лише наївна спроба захиститися від чоловічого цинізму й агресивності, спроба подеколи вдала, хоча здебільшого приречена на фіаско. І при всьому її журналістському всевіданні вона ніколи не була бійцем... Підбита пташкою з чужого саду, де ти взялася на мою голову? Нащо я тобі - опромінений, зужитий життям і не здатний до тривалого злету?!

- Про що ти думаєш? - Інна термосила його за плечі.

- Про те, що тобі не слід було їхати в зону після операції. Чому ти приховала від мене, що та аварія ускладнилася для тебе пухлиною в мозку, що був не тільки струс? Який висновок нейрохірургів?

- Не переймайся, усе гаразд. Пухлина була доброякісна. Це після гематоми - я ж вилетіла крізь скло. Хочеш, будемо вдома - покажу довідку... А в зоні ж тепер спокійно - не вісімдесят шостий рік!.. І міністр що сказав, чув? Усе о'кей, "здоров'ю людей нічого не загрожує"... Та проти тебе - я справді здорова. Це ти, любий мій, "світвився" у вісімдесят шостому. Я ж казала тобі: у мене аж виразки з'явилися в роті після наших травневих поцілунків. Пам'ятаєш - сам ти за голову схопився, що "забруднив" мене. А я дивувалася - не зрозуміла спочатку. Попередив би одразу, ще на ескалаторі тоді, що носиш у собі мікрореактор. Я б, може, добре подумала спершу, чи тікати з тобою, а чи тікати від тебе!

- Ну от. Все правильно. Тепер ти мені дорікаєш.

Інна тихенько зігнула, уткнулася чолом у його плече.

- Я не дорікаю. Я люблю тебе... Не переживай, будь ласка. Я вже здорова. І саркофаг ваш стоїть, як монстр непорушний. Тепер що ж - тепер уже не страшно. Чорнобильський комфорт.

- Комфорт для міністрів, для уряду. У них і доповідь для МАГАТЕ комфортна. Вали все на персонал! Як у Ільфа і Петрова: знайдеться Фукс, який відсидить... за академіка Долежалля чи Александрова. А що в того Дятлова хоч вмирай - 500 рентген, крім струку ув'язнення, що божеволіють підсудні від того, як їх підставили на державному рівні, - про це кому доповідати: Леніну в Мавзолей?!

- Боже мій, ну не треба, прошу тебе! Ти ж пішов у розгін, як четвертий реактор! Ну не хвилюйся так! Я справді здорова. Я ще народжу тобі сина.

Олесь, як з катапульти, вихопився з ліжка і горяччово почав одягатися. Його губи і руки дрібно тремтіли, очі блискали обуренням від її недоумкуватості й праведним гнівом:

- Півроку під капельницями - і вже здорова?! Уже безсмертна?.. Від кого - сина? Від кого, я питаю, ти збираєшся народжувати? Від мене?.. Яка маячня! Ти не бачила дітей ліквідаторів, які помирають од лейкозів? Піди подивись у їхні очі! Ти ж журналістка - перестань марити! Я не одружуся з тобою, розумієш? Я більше ніколи не одружуся. Досить. Наслухався ридань удів і дітей, несучи домовини хлопців... - І раптом осікся напівслові, прочитавши жах незагойного болю в її очах. І став на коліна, обнімаючи її худенькі стегна.

- Вибач мені. Я негідник. Я тричі негідник. Прости.

Потьмяніли в присмерку важкі русьві пасма з срібною памороззю сивини звисали їй на груди, нараз затуливши обличчя хмарою жалоби. Її голівка нагадувала безнадійно зів'ялу, мертву квітку. І тільки сльози ручаєм струмили на його коротко стрижене, рідіюче чорне волосся, а прірва між їхнім раєм і їхнім небуттям звужувалася до грані леза.

-7-

- Не люблю я вашого брата, - так і сказав їй замість привітання, не підвівшись з-за столу, дивлячись на Інну вовчкувато, втомлено, спідлоба.

- Та й я, по правді, не дуже... Тобто люблю, та... "дивною любов'ю", - засміялася Інна.

Господи, майнула думка, як цим хлопцям набридло наше дилетантство, поспішливість, поверховість... Зрештою, якщо ставитися до своєї роботи з повною відповідальністю, то половини із швидкостепених публікацій роботи не годилося б, - потрібен час для уточнення, аналізу, зіставлення фактів. А якраз часу й немає. Жорсткий інформаційний марафон не терпить вакууму, зволікань з інформацією, щодня вносить нові корективи, накопичує - спростовує факти, і де ж вона - та абсолютна правда про аварію, про цих людей... Кожен з них бачить події в іншому ракурсі, та ще й суб'єктивно-забарвленими чи подекуди й викривленими у дзеркалі офіціозу. Отже, ці різні ракурси, маленькі правди кожного учасника трагедії тільки й можуть вилитися у спільну велику правду. Неоднозначну, нетиражовану, не усвідомлену поки що суспільством.

Забірченко сказав з гордістю, що був першим з часу заснування станції секретаря



Уже 11 років у зоні відчуження не припиняються дослідницькі роботи.

рем комітету комсомолу, і як росла організація з тринадцяти до трьохсот п'ятдесяти осіб, і які золоті в них хлопці, і що в тій залізній дисципліні й фронтовому братстві після аварії була заслуга організаційна саме парткому й профкому ЧАЕС, і... раптом, без будь-якого зв'язку з посадовою ідеологією, поклавши долоню на блокнот Інни, одним жестом ніби стер усе мовлене досі.

- Так от. Писати треба про інше. Про те, що основна вага зразу після аварії впала в ліквідації наслідків на електроцех. Армія довела свою безздатність на даху, а наші електрики у радіоактивній воді поновлювали пошкоджені кабель. З двадцяти лишилося тепер четверо - решта виїхали, але група високовольних випробувачів зробила своє. Чесно, як перед Богом...

Так-так, Інна пам'ятає ці імена. Знає, що без них неможливо було б запустити станцію - кабелі давали освітлення, струм, знає, що з тих шістьох хоробрих першим пішов з життя Лелеченко. Тисячі рентген - це мука пекельна. Пам'ятає, що до нього в лікарню приходив Юрій Щербак, який заперечився на той час із доктором Гейлом... А до речі, що ж та американська й московська столицна велич?... У Києві після пересадки кісткового мозку вижили усі одинадцять уражених гострою променевою хворобою, у Москві ж - із тих, кому пересадку робив пан Гейл, з тринадцяти - одинадцять лягло на Мітинському кладовищі... Що ж це за диво? - у тривожних сумнівах діймала питаннями Інна професора Кіндзельського. Це що - наш медичний геній чи наші молитви рятували?.. Чи, як сказав би типовий західний журналіст, був би він нашим співвітчизником, проте звиклий до традиційно круглих сенсацій Заходу: "Експерименти Пентагону на українцях та білоруссах"?! Дяка Богові, наша журналістська етика до таких садистських поворотів репортажних сюжетів нині в інтересах пропаганди не вдається...

І все ж таки... Інні це не давало спокою. Вдалося ж у Києві врятувати з "пожежними", несусвітними дозами опромінення Льоноу Шаврея!